

Bloesem, bloesem en nog eens ..... (zondag 22 april 2007).

Rond 12.30 uur verlaat ik mijn woning te voet om nog een glimp op te vangen van de doorkomst van de Amstel Goldrace aan de rand van het Vijlener Bos ofwel aan de top van Camerig. Een drukte van jewelste met heel veel bijzonder onhandig automobilisten die of heel voorzichtig of heel roekeloos de wegen tijdelijk blokkeren. Het strenge optreden van de agenten is meer dan terecht want de wielrenners moeten een ongehinderde doorgang kunnen krijgen.

Als ik van huis vertrek wijst de thermometer in de zon al 32 graden aan maar de officiële temperatuur zal dan waarschijnlijk ca. 24 graden bedragen. De route in en door het bos en zijn randen verschaffen al menige keer fraaie doorkijkjes op een landschap met een enorme variatie aan groentinten. Ook tijdens de route heen maar later ook terug genieten we van het

ontluikend groen van o.a. dalkruid, lelietjes van dalen, klaverzuring (zelfs al bloeiend), salomonszegel en onze inheemse vogelkers (*Prunus padus*).

Bij cafe-restaurant Buitenlust te Camerig is het mierenhoop aan mensen. Motoren ronken, politie en verkeersgeleiders dirigeren en de politiehelikopter cirkelt langdurig en luidruchtig boven onze hoofden. Na de eerste doorkomst rond 13.00 uur kunnen we dezelfde gasten nogmaals aanschouwen tegen 13.45 uur waarna spoedig een relatieve rust terugkeert aan de bosrand.

Tegen 14.00 uur herkennen we wat dichterbij schuifelende wandelaars op de parkeerplaats en maken we weer kennis met de IKL-gids Frans Voncken (de IKL coördinator voor hoogstamboomgaarden en erfbeplantingen). Deelnemers uit Maastricht hadden de 25 km afstand toch binnen 2 uur (dank zij alle drukte) nog net bijtijds overbrugd. Door alle drukte wachten we nog tot 14.15 uur maar dan gaan er uiteindelijk 15 personen van start voor de mooiste hoogstamroute die IKL en IVN samen aanbieden.

Na een korte introductie buigen we snel af richting Geuldal, passeren de Bellet boomgaard (van het Limburgs Landschap) en onze deelnemers zijn verbaasd over de rust en stilte op zo

korte afstand van die drukke weg boven ons. Woningen hebben of krijgen hier alle tijd (Eeuwen over) en een "Heksenhuisje" wordt door een enorme kastanje van zijn voordeur

berooft. "Moet die mevrouw dan elke keer die boom wegschuiven?" is de prangende vraag van een der kinderen maar gelukkig kunnen we de kleine meid gerust stellen door ook nog een zij-ingang te laten zien om in het huisje te geraken.

Het verschil tussen oudste en jongste deelnemers zal zo'n 60 jaar bedragen maar qua belangstelling was er nauwelijks enig verschil merkbaar. Gelukkig was iedereen voor het stralend zonnetje gelijk en de warmte was duidelijk merkbaar in de vorm van vele zweetdruppels en het steeds meer inkorten van ritsbare broeken. Pas de volgende dag merkte ik in mijn gezicht hoe sterk de zon was geweest. Weer een dag later kon ik de eerste velletjes van mijn wangen plukken.

De afdaling richting Geuldal via een holle weg was voor iedereen een makkie maar dan dwong een pad naar rechts toch tot iets meer moeite. Natuurlijk genoten we weer van de kronkelende en schitterende Geul in het dal. Bij de Volmolen even op adem komen, toilet bezoeken en een stukje uitleg over geschiedenis en bouwstijl van deze molen. Via de binnenplaats gaat het over de Geul links richting Kuttingen.

Daarna een landweg en een stuk verharde weg (drukte valt mee) en we arriveren in een ongelooflijk rustig gehucht of buurtschap waar ook nog een grote hoogstamboomgaard te bewonderen is. De vele perenbomen ofwel perelaars kampen echter met een sluipmoordenaar: een kever die achter de bast zijn dodelijk en verwoestend werk uitvoert. Gelukkig heeft het IKL al vele open plekken kunnen invullen met nieuwe aanplant.

Oorspronkelijk was hier sprake van een industriële boomgaard, gericht op de behoefte aan fruit aan de opkomende steden in het Roergebied en de regio Luik. De perensoort Legiponts was bijzonder gevraagd. Ook hier zien we het verschijnsel dat de boomgaard dicht bij de boerderij lag en in feite een groene gordel rondom de bewoning vormde. Tegenwoordig tracht men weer om die gordels rondom bebouwing te realiseren of te herstellen.

Een buitenterras heeft zeer uitnodigend zijn poort geopend. Hier gaan we niet zomaar aan voorbij en zitten we spoedig aan o.a. koffie met vlaai met heel veel slagroom. Mezen en mussen vliegen om je oren. Andere vogels laten zich duidelijk horen en hoog boven ons miauwt de buizerd. De animo om te vertrekken is niet bijster groot maar uiteindelijk is de groep weer op weg. Een beekje rechts wordt het beekje door de jeugd nader verkend en vele jeugdherinneringen duiken op bij menig oudere deelnemer. Het pad, de meanders, het bruggetje over de Geul, maretak, de piepende tourniquets, enz. bieden weer voldoende stof om over te praten.

Een der deelnemers heeft een Duitse achtergrond en weet zich nog diverse beelden van oud boerderijleven te herinneren. Jongere dames in ons gezelschap zijn vol lof over de oude maar ook de huidige Duitse bakkunst. Veel van onze Oosterburen lijken hun gebak voor elke feestelijke gelegenheid bij de hand te hebben. Natuurlijk speelt het fruit van de hoogstamboomgaard hierbij een belangrijke rol. Hellaas verdwijnt de kennis en vooral de animo aan onze zijde van de grens steeds meer en is de bakker de lachende derde.

Als we de Geul oversteken gaat het linksaf en spoedig staan we voor de keuze het hoge pad links of het pad langs de Geul. De meningen en de groep is verdeeld. Even verder komen beide trajecten weer bijeen en biedt de Heimansgroeve en het geologisch station van het KNMI (meten van aardbevingen via gevoelige apparatuur in de Carboon ondergrond) weer een moment van rust en toelichting.

Het laatste stukje voert ons door de Bellet boomgaard (grootste en natuurlijk hoogste hoogstamboomgaard in Nederland) en een tiental minuten later zijn we ongeveer weer aan ons vertrekpunt. Frans dankt om 17.15 uur alle deelnemers en onze IVN'er duikt het bos in om nog ca. 30 minuten aan zijn wandeldag toe te voegen.

